

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 33 - červen 2005

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

AKADEMIE 2005

Rozloučení

se školou

Dne 24. června ukončím docházku základní školy, a tak mě napadlo, že bych se mohla rozloučit a jak jinak než pomocí časopisu Puclík. Do školního časopisu jsem přišla v sedmé třídě a musím říct, že se mi v něm moc líbilo. Nejen že jsem si vyzkoušela, jaké to je být v redakční radě, ale také jsem poznala nové kamarády.

1. září 1996 jsem šla do první třídy. Pamatuji si, že jsem první školní den zaspala, a když jsem přišla do třídy, paní učitelka mi řekla, že vůbec nejsem na seznamu prvňáčků. No, byl to šok hned na startu, ale potom se to nějak vysvětlilo a já jsem poprvé usedla do školní lavice. Byla jsem plna očekávání a nevěděla jsem, co mě čeká. Paní učitelka byla velice milá a všechen strach ze mě brzy spadl. A čas plynul dál. Rok po roce a já se pomalu prokousávala prvním stupněm.

V páté třídě jsem udělala přijímací zkoušky do „výpočetky“. A byli tu zase noví spolužáci – nový třídní kolektiv a nová třídní učitelka. S paní učitelkou Kučerovou jsme se spřátelili rychle. Ta nás po dvou letech musela opustit a my jsme dostali novou třídní učitelku – paní Svobodovou.

A ani jsme se nenadáli a byla tu devátá třída a s ní nepříjemný pocit z přijímacích zkoušek na střední školy. Přesně si vzpomínám, jak byli všichni vystrašení. Nakonec jsme to zvládli a po prázdninách nás čekají lavice „středních“. Na jednu stranu se těším, že poznám nové lidi, ale cítím, že ty, co mám ráda, musím opustit.

Ať už mě nebo mé spolužáky osud zavane kamkoliv, vždy budu vzpomínat na hodiny, ve kterých jsme se smáli. Nikdy nezapomenu na strach z „písemky“ a na úsměvy svých kamarádů.

Základní škola mi toho hodně dala, a proto chci poděkovat všem učitelům a přátelům.

Iveta Jurovatá, 9. C

BYLO TO BEZVA, DÍKY...

Je to každý rok stejné. Přejde konec června a v naší redakci to vypadá jako po vymření. Není to ale důsledek žádné epidemie, která by naše řady tak protřídila. To nám jen čas neúprosně připomene, že devátáci už v této škole více vzdělání získat nemohou, a tak se s námi nadobro rozloučí.

V letošním roce je ale ten červen pro naši redakci obzvlášť drastický. Po třech letech opustí redakční radu čtyři její členky, které patřily k těm nejšikovnějším a nejpilnějším, jaké kdy redakce za svoji sedmiletou historii měla. **Gábina Buchtová, Iveta Jurovátá, Lucka Uhlířová a Anička Kuběnová** – to jsou jména, která jste byli zvyklí pravidelně vídat pod články, anketami, rozhovory a podobně. Dnes je tedy uvidíte naposledy. Těžko bychom spočítali všechny ty stránky, které v jednotlivých číslech Puclíka byly jejich dílem. Bylo jich mnoho, velice mnoho. Ale čas se nedá zastavit, musíme se s tím tedy smířit. Musíme být vděční za to, že jsme společně mohli celé ty tři

roky pracovat, že jsme zažili a zorganizovali spoustu akcí a užili u toho dost legrace. Bylo to bezva, díky za všechno, děvčata!

Je celkem jasné, že redakční rada by v takto oslabené sestavě nemohla dále plnit všechny své povinnosti. Musíme tedy najít odpovídající náhradu. Hned po prázdninách se tedy poohlédneme po několika lidech, které by práce v redakci

zajímala a bavila a kteří by nám pomohli našeho Puclíka udržet při životě další rok. On totiž za rok přijde červen zase...

Bývá zvykem doplňovat nové členy redakce ze sedmých tříd. Je ale docela možné, že tentokrát onen zvyk porušíme a podíváme se i do jiných ročníků. Ono totiž není nikde psáno, že bychom výborné redaktory nenašli i třeba mezi šestáky nebo mezi žáky ještě mladšími.

Teď jsou ale před námi prázdniny. Dva měsíce necháme všechny školní povinnosti a starosti stranou a budeme se věnovat jen samým příjemným činnostem. Musíme si přece pořádně odpočinout a nabrat síly, aby nám pak na celý školní rok vydržely. Tak si ty prázdniny moc hezky užijte.

Práce v redakci má nejrůznější podoby...

Redakce

TÝDEN DĚTEM 2005

Ten dělá to a ten zas tohle...

Ve dnech 16.-19. 5. 2005 se na naší škole uskutečnil další ročník „Týdne dětem“. Akce pořádaná již tradičně pro všechny žáky naší školy měla tentokrát navázat na loňský ročník věnovaný historii a současnému životu našeho města a regionu.

Letos jsme se zaměřili na poznávání řemesel, rozvoj tradičních výrobních odvětví u nás na Vysočině, ale i na to, abychom ukázali žákům práci v nejrozličnějších podnicích, firmách a dílnách v našem okrese.

V pondělí a úterý se celá škola rozdělila do skupinek putujících za poznáním. Exkurze do podniků

v našem městě i ve Žďáře nad Sázavou a okolí, umožnila dětem nahlédnout do provozu v různých průmyslových odvětvích. Žáci měli možnost vidět v praxi práci lidí, což může ovlivnit rozhodování o jejich budoucím uplatnění. Kromě exkurzí probíhaly besedy s výtvarníky a řemeslníky. Nejmenší děti navštívily spádovou školu ve Slavkovicích a viděly život a práci na venkově.

Další částí programu „Týdne dětem“ byly odpolední výtvarné dílny. V úterý se budova zaplnila mladšími žáky, kteří si mohli vyzkoušet zajímavé výtvarné techniky v připravených dílnách. Vyráběl se ruční papír, marcipánové dobroty, koflíčky zdobené ubrouskovou technikou, dekorace, krásná trička vyrobená pomocí savování, papírové květiny, tkané záložky, barevná ramínka či korálkové šperky. Všechny výrobky, které si děti stačily vyrobit, si radostně odnášely domů.

Středeční odpoledne patřilo starším dětem. Nadšeně vyráběly ve stejných dílnách a některé z výrobků se připravovaly také na školní jarmark.

Školní řemeslný jarmark, kterým měla vyvrcholit celá akce, byl vlastně prezentací výrobků žáků naší školy určený rodičům a všem dalším zájemcům.

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem, jež nám pomohli uskutečnit celý „Týden dětem“. Mezi nimi jsou zástupci podniků a dílen, kteří nám umožnili návštěvu jednotlivých provozů, a dále ti, co zaujali žáky na besedách, ale i učitelé naší školy, kteří připravili krásné výtvarné dílny a školní jarmark.

Věříme, že letošní ročník „Týdne dětem“ opět přinesl úsměv a dobrou náladu v řadách všech účastníků.

Mgr. Ivana Fousková

...a jak Týden dětem viděli ti, pro které byl určen?

Žďas

Mezi jedním z podniků, které naše třída navštívila v rámci Týdne dětem, byl také ŽĎAS, společnost, která má sídlo ve Žďáře nad Sázavou a zabývá se výrobou zařízení válcoven. Vyrábí dělicí linky, rovnací linky, inspekční linky, výběhové úseky válcoven, dále vyrábí tvářecí stroje, zařízení pro volné kování, mechanické lisy, speciální hydraulické lisy a zařízení na zpracování kovového odpadu. Žďas se zabývá také metalurgií (výrobou oceli), vyrábí nástroje pro automobilový průmysl, pro spotřební průmysl a podobně.

Tato exkurze se mně osobně velmi líbila. Prohlídka trvala asi 2 hodiny a chodili jsme z jedné obrovské haly do druhé a měli na hlavě helmy :-((((Haly byly všechny stejné - obrovská železná konstrukce, většinou i obrovské hromady prachu a kouře u stropu a také to zde zrovna příjemně nevonělo. Bylo zde opravdu veliké množství obrovských a silných strojů, které neustále vyráběly.

Na jednu stranu to bylo velmi neobvyklé a zajímavé, například dobroušení velikých železných forem a také otevření obrovské železné pece, ze které vyjel žhavý mnohoúhelník, který potom pomocí jeřábu přepravili až k lisu, od kterého jsme stáli asi 5 metrů a bylo nám hrozné vedro. Právě v tomto lisu ho dále obrovský stisk paží upravoval do náležitého tvaru. Kratší prohlídka by mě asi zaujala víc, ale jak často se vám poštěstí prohlédnout si Žďas.

Jan Fousek, 8.C

Návštěva kovárny

Dne 17. 5. 2005 jsme společně se 7.B navštívili kovárnu, kdy nám ukazovali, jaké výrobky mohou vyrobit. Vyrábějí se zde i ploty kolem kostelů, vrata, ale i historické předměty. Mohli jsme si později i vyzkoušet, jaká je to práce, tlouci stále do teplého železa. Já to sama vyzkoušela a řeknu vám, že to byla docela fuška, protože už po chvíli mě bolela ruka.

Anna Kuběňová, 9.C

Řemeslný jarmark

Ve čtvrtek 19. 5. 2005 se prostory naší jídelny proměnily v tržnici, protože se zde konal řemeslný jarmark. Prodávaly se výrobky žáků naší školy, které byly vyrobeny v rukodělných dílnách v předešlých dnech. Savovaná trička, keramika, růže marcipánové i papírové, ruční papír, tkané a korálkové náramky, malovaná ramínka a květináče zdobené ubrousky šly velmi dobře na odbyt. Za malou chvíli se prodávaly poslední exempláře. Paní učitelka Svobodová ml. upekla domácí chléb a každý příchozí byl pohoštěn. Myslím, že bylo pěkné na této akci pomáhat a děti i rodiče byly spokojeni, protože výběr a výrobky byly pěkné.

Gabriela Buchtová, 9.C

Vyzvídali jsme...

...tentokrát u paní učitelky Svobodové

1. Jak dlouho pracujete na této škole?

Na tuto školu jsem nastoupila před třemi roky po mateřské dovolené.

2. Čím jste chtěla být v dětství?

Chtěla jsem být ošetřovatelkou v ZOO, zdravotní sestřičkou, keramičkou, novinářkou, kadeřnicí a určitě ještě něčím jiným, na co si nevzpomínám.

3. Jaký je váš oblíbený televizní seriál?

Na televizi se moc nedívám, teď snad občas sleduji Ranč U Zelené sedmy (člověka potěší, že jsou i jiné bláznivé rodiny).

4. Jakou zemi byste chtěla navštívit a proč?

Asi Mongolsko, hustota obyvatel je prý dva lidé na kilometr čtvereční (dle zdroje dr. Jurka), tam musí být klid!

5. Jaké je vaše oblíbené roční období a proč?

Jsou to letní, podzimní a zimní prázdniny.

6. Jaký byl váš oblíbený předmět na základní a poté na střední škole?

Na základní škole asi hudební a výtvarná výchova, na střední škole potom dějepis a zeměpis.

7. Který svátek v roce máte nejraději?

Žádný oblíbený svátek v roce nemám.

8. Měla jste favorita v soutěži Česko hledá SuperStar?

Asi Vlasta Horváth, ale soutěž moc nesleduji.

9. Ve které zemi se vám nejvíce líbilo a chtěla byste tuto zemi navštívit opět?

Asi v Belgii, kde mi učarovalo krásné historické město Bruggy.

Rozhovor připravila Anna Kuběnová a Gabriela Buchtová, 9.C

Jak to vidí devátáci

Než se za námi škola naposledy zavře...

Už zbývá jenom pár dnů a po hrkotu zvonku se rozletí dveře a všichni žáci vyběhnou ze školy. Tak to bývá každý rok. Ale letos je to pro mě, mou třídu i další žáky devátých tříd úplně jiné. Každý rok 1. září jsme těmito dveřmi zase vešli dovnitř a věděli, že nás čeká další úmorný rok učení, písemek a zkoušení. Právě tohle se změní. Učení a písemky samozřejmě zůstanou, ale všichni se rozprchneme do jiných škol.

Někdo je rád, že konečně dokončil povinnou školní docházku a může si vybrat školu a také tedy náročnost učení sám, podle svého rozumu. Ale najdou se tací, kteří jsou smutní, že jim končí tzv. „bezstarostné dětství“. Příští rok z nás budou studenti. Co to pro nás znamená a v čem to bude jiné než doposud? Tak tuhle otázku si klademe všichni. Myslím si, že je to pro nás takový pomyslný první velký krok do života. Na středních školách už nebudeme malými dětmi, kterým bylo všechno oduševněno. Už se o sebe musíme umět postarat sami. A s tím také počítají profesoři na našich budoucích školách.

I když jsem do školy nikdy nechodila ráda, musím uznat, že by to bez ní nešlo. Dobře si pamatuji, jak jsem se učila číst, psát a také počítat. Dokonce bych vám dokázala odříkat i to, co mi dělalo menší či větší obtíže, ale to by bylo opravdu nadlouho.

Ale proč brát školu jenom jako denní povinnost a starost? Díky škole mám spoustu kamarádů, kterým můžu důvěřovat. Můžeme také zavzpomínat na školní výlety, na kterých byla vždycky sranda a které se vryly do našich pamětí.

Zdeňka Topinková, 9.C

Končí školní rok a začínají dva měsíce sladkého odpočinku a lenošení. Pro žádného školáka to není den jako každý jiný. Rozdává se vysvědčení, loučí se se spolužáky a učiteli, my devátáci i se školou

a to nejen na dva měsíce. Nikdo z nás už neusedne to lavic této školy. Všichni se rozejdeme do různých škol i míst a začne nám úplně nová etapa života. Naše budoucnost je nejistá a každý z ní máme svým způsobem strach. Ale myslím, že každý se ve vzpomínkách bude vracet na „základku“.

Všechno to začalo v šesté třídě. V půl osmé zazvonilo a každý si zvědavě prohlížel své nové spolužáky. Přitom vůbec netušil, že támhleten človíček bude za pár dní jeho nejlepší kamarád. Postupně jsme se seznamovali s celým třídním kolektivem, učiteli, školou i se spolužáky z jiných tříd. Po pár dnech nám to všechno tak nějak zevšednělo a nikdo z nás si neuvědomoval tak intenzivně jako teď, že to jednou musí přijít a všechno to skončí.

Ale když něco končí, něco nového začíná. Otevírá se nám cesta do života. Tímto bych chtěla poděkovat všem učitelům za trpělivost, škole i všem spolužákům a kamarádům. Popřát jim mnoho štěstí, ať se jim daří a ať jejich vzpomínky někdy zabloudí i do školy. Do školy, která nás připravila do života a dala nám základy pro budoucnost.

Kateřina Nečasová, 9.C

Prožili jsme zde devět dlouhých let našeho života. Čeká nás loučení a vzpomínky. Veselé, smutné, někdy směšné i trpké. Před devíti lety jsme jako udivené a vystrašené děti z mateřské školky prošli branou této školy a zároveň branou vědění.

Postupně jsme vyrostli a snad i zmoudřeli. Učitelé nás připravili na další životní nápor, my jsme jim vzali část života i nervů. Prožili jsme školní čas nejen učení, sportem, zábavou, ale vznikala i nová kamarádství. Seznámili jsme se s jazyky, dějinami, zeměpisnými pojmy, prošli úskalím matematiky, vzorci chemie a základy fyziky. Poznali jsme ale spíš některé velikány hudebního i výtvarného umě-

ní. V tělocviku jsme někteří získali obratnost a měli jsme možnost vybit přebytečnou energii. Nejoblíbenějším předmětem mnohých z nás byla výpočetní technika, kde jsme získali základy práce s počítačem i internetem.

Velmi oblíbené byly i přestávky, které jsme mnohdy věnovali zakázaným činnostem. Naopak velmi neoblíbené byly třídní schůzky, které měly mnohdy dohru i doma. Velmi příjemným zakončením každého školního roku byly výlety. Pro mnohé již méně příjemným bylo vysvědčení.

Uvědomujeme si, že čas prožitý na naší základní škole se již nikdy nevrátí a nikdy na něj nezapomeneme. Děkuje!

Jan Gregor, 9.C

Za ty čtyři roky jsem se naučila spoustu věcí. Některé byly více či méně užitečné. Také jsem zde našla mnoho přátel, se kterými jsem prožívala školní léta. Dostala jsem hromadu rad do života i do dalšího studia. Dozvěděla jsem se spoustu informací od matematiky až po výtvarnou výchovu. Prožívala jsem zde veselé, ale i smutné okamžiky, protože ne vždy jsem chodila do školy s úsměvem na tváři. Během těch čtyř dlouhých let se mi do paměti vrylo velké množství školních akcí a událostí, které byly pro nás připravovány. Díky naší škole už konečně mohu říct, že něco umím a znám, a jsem jí za to vděčná.

Ovšem za toto všechno musím poděkovat našim paním učitelkám a pánům učitelům, kteří to s námi mysleli vždy dobře a snažili se nám předat co nejvíce cenných informací. Děk také patří panu řediteli a veškerému školnímu personálu, jenž se staral o správný chod naší školy. Poděkovat se sluší také paním kuchařkám, jejichž jídla byla velmi dobrá (samozřejmě kromě křenové omáčky).

Myslím, že tyto čtyři roky byly velice zajímavé a že na ně budu dlouho vzpomínat. A tudíž chci naší škole popřát, aby měla hodně žáků, kteří na ni budou vzpomínat tak jako já.

Aneta Ostřejšová, 9.C

Škola - bez ní bych nebyla to, co jsem nyní!

Před pár lety jsem si říkala, jak to bude báječné, až budu v deváté třídě poslední den. Ale teď jsem si uvědomila, že se mi odtud vůbec nechce. Nechce se mi opustit kamarády a některé učitele. Všechny nás

teď čeká nová etapa života. Přestup na střední školu, kde pro nás začátky nebudou vůbec lehké! I přesto všechno to určitě zvládneme. Víte, proč říkám určitě a proč jsem si tak jistá? Díky této škole a hlavně učitelům, kteří nás naučili být trpělivými a spolehlivými žáky, i když to s námi neměli někdy lehké! A za tu všechnu trpělivost jim patří obrovské poděkování.

Když nad tím tak přemýšlím, tak nevím, co bude zítra, nevím, co bude na střední škole, ale jedno vím jistě. Na tuto školu se budu stále ráda vracet plná vzpomínek a nezapomenutelných zážitků, které mě budou provázet po celý život.

Naše milá škola si také zaslouží obrovské poděkování za to, co pro žáky dělá i mimo školní docházku. Jako je například Týden dětem, kterým se může chlubit málokterá škola. Máme také školní časopis „Puclík“, který žáky informuje o novinkách a nejzajímavějších informacích ze záhrobí školy. A těch dalších předností je mnoho.

Teď je ten pravý čas a jedinečná příležitost na závěr říci jen to, že jsi skvělá školička plná skvělých žáků a ještě skvělejších učitelů. A i přesto, že my, deváťáci, tady už nebudeme, tak na tebe nikdy nezapomeneme a přeji Ti i za všechny deváťáky spousty nových skvělých žáků, kteří si Tě budou vážit jako my.

Lucie Uhlířová, 9.C

Vzpomínám na to, jak jsem poprvé prošel školní branou, když jsem se byl podívat na den otevřených dveří. Moc se mi tu líbilo a myslel jsem si, že bych měl zkusit podat na naši školu přihlášku. Podal jsem ji tedy a o něco málo později jsem si už namáhal

hlavu při přijímacích zkouškách a následně u pohovoru. Když mi potom z naší školy přišel dopis, že jsem přijat, skákal jsem radostí až ke stropu. Nastoupil jsem do šesté třídy s označením C, kde nás

srdečně přivítala paní učitelka Kučerová a oznámila nám, že tu nebude tak lehké studium jako do té doby. Šestou třídu jsem prošel s vyznamenáním a sám sobě jsem říkal, že nikdy nesmím donést domů vysvědčení bez vyznamenání. Od té doby uplynuly čtyři roky a můj pohled na vysvědčení se zcela změnil. Teď už se spokojím pouze s tím, že nepropadnu.

Zažili jsme toho s touto školou strašně moc, ale stejně mě vždy něčím novým překvapí. A na závěr bych chtěl poděkovat učitelům za to, že nás toho hodně naučili, a škole za to, že nám poskytla chvíle radostné i neradostné, a za to, že každý den nebyl úplně obyčejný. A zároveň bych chtěl popřát škole i učitelům pevné nervy s dalšími budoucími žáky a doufám, že nebudou dělat tolik lumpáren jako my.

Tomáš Havlík, 9.C

Na této škole jsme toho hodně zažili. Od průšvihů přes dobré a špatné známky a učitele, někteří i přes nějaké ty poznámky. Vzpomínám si na den, kdy mi rodiče oznámili, že musím jít do první třídy. Ani si neumíte představit, jaký byl u nás povyk. Do školy jsem přišla nabručená jako medvěd. Ale když jsem zjistila, že tady některé děti znám a že jsou na mě všichni milí, hned se mi zde začalo líbit. Vyučování jsme měli jako hru, a tak jsem do školy chodila čím dál tím více ráda. Když jsem dostala dobrou známku, byla jsem na sebe hrdá a hned jsem běžela domů, abych se pochlubila. S horšími známkami to bylo horší, to se mi potom domů moc nechtělo. Jak jsem postupovala do vyšších a vyšších ročníků, začala jsem si uvědomovat, že do školy nechodím jenom pro ty dobré a špatné známky, ale také kvůli skvělým spolužákům a kamarádům. S nimi jsem se cítila vždy dobře. Díky nim i díky učitelům jsem překonala zatím nejtěžší zkoušky mého života. Například

přijímací zkoušky do výpočetní techniky, ale hlavně zkoušky na střední školu.

A tak si pokládám otázku: „Co mi škola dala a co naopak vzala?“ Dala mi spoustu nových zážitků, vědomostí a hlavně skvělých lidí, kterých si budu vždy vážit. Jsou to moji přátelé, spolužáci a učitelé. A co mi vzala? Myslím si, že mi toho tolik nevzala, možná nějaký ten čas, který jsem strávila učením. Ale to je jen malý zlomek toho, co mi dala.

Proto bych chtěla poděkovat všem učitelům a lidem, kteří do této školy patří. Spolužákům bych také chtěla poděkovat za to, jací jsou. A těm, kteří mají ještě to štěstí, že sem mohou chodit, přeji, ať si to naplno užívají!

Lucie Kostecká, 9.C

Tehdy jsme byli malí předškoláci, kteří se už nemohli dočkat, až se z nich stanou školáci. Přicházeli jsme sem nadšení a zvědaví v očekávání něčeho nového. Těšili jsme se, že se zde naučíme číst, psát a počítat. Také jsme se samozřejmě těšili na nové spolužáky a paní učitelku.

Nyní tedy vzpomínáme na uplynulá léta, přemýšlíme o tom, zda se splnilo to, co jsme si tenkrát představovali. Ano, ve škole jsme se opravdu naučili číst, psát a počítat. Ale nejen to, postupně přibývaly nové předměty a my jsme zjišťovali, koho co baví a k čemu má nadání. Avšak nejen učením je živ školák. Také spoustou školních a mimoškolních aktivit. Každý z nás si našel nové kamarády, se kterými zažili mnoho veselých i vážných příhod, na které bude rád i po letech vzpomínat. Ať to byly školní výlety, sportovní akce, kulturní akce, exkurze a také veselé události ze školních lavic.

Na naši školu nikdo z nás nezapomene, vždy na ni budeme rádi vzpomínat a do budoucích let jí přeje-
me spokojené žáky i učitele a spoustu úspěchů.

David Pařil, 9.C

Po devíti letech na této škole si s sebou odnášíme spousty zážitků, ale i zklamání. Je to škola, na kterou nezapomene ani jeden z nás. To tady jsme se naučili psát a počítat. Tady nás naučili slušnému chování. A tady jsme nabrali veškeré vědomosti, které nás budou provázet dál naším životem. V této škole jsme dostávali poznámky za špatné chování, trápili učitele a naopak. Je to budova, která nás provázela po celých devět let! Budova, kde nás připravili na velkou životní zkoušku- přijímačky, které dopadly úspěšně.

Je vidět, že učitelé to s námi měli opravdu těžké. A proto jsme vám vděční a chtěli bychom vám poděkovat, že jste to s námi vydrželi. Taký bychom chtěli poděkovat panu řediteli za všechno, co pro nás udělal. A rádi poděkujeme i ostatním žákům za výborný kolektiv.

A nezapomeňte: „Škola, základ života!“

Andrea Pollaková, 9.C

Dne 18. dubna 2005 jsme více či méně úspěšně složili přijímací zkoušky na střední školy, učiliště, gymnázia, a tak nás tedy dnes vidíte naposledy. Již nebudeme žáky základní školy ale budeme tři až čtyři roky studenty.

Od první třídy jsme se postupně za větší či menší pomoci učitelů prokousávali učivem základní školy. Ne všechna látka pro nás byla snadno pochopitelná, ale zvládli jsme to a nyní vás opouštíme. Možná s trochou radosti, možná s obavami, co nás na školách, které jsme si vybrali k dalšímu studiu, čeká. Celou základní školu jsme si užívali, pak na nás dolehly obavy a co dál?

Ted' máme všichni jasno, alespoň na pár let, pak se uvidí, co dál. Možná to budou nástavby, vysoké školy nebo rovnou zaměstnání. Dnes tu před vámi stojíme jako budoucí učni, středoškoláci. Určitě se nám život změní, někteří budeme poprvé bez rodičů na internátech, poznáme nové pedagogy, kamarády, budeme v novém prostředí. Ztratíme staré kamarády, protože každý budeme někde jinde, ale to už sebou život nese.

Základní škola nám dala jistě mnoho znalostí, ale k naplnění života to nestačí - musíme jít dál. Každým dnem svého života člověk něco starého ztrácí a něco nového poznává. Ale takový už život je. Ve škole života není prázdnin, a proto jdeme dál.

Iva Kratochvílová, 9.A

Blíží se pro někoho vytoužený a pro jiného smutný den, kdy se za námi zavřou dveře základní školy. Už nebudeme její součástí a bude se od nás očekávat, že překročíme práh školy, řekneme si poslední „AHOJ“ a rozprchneme se do světa, kde na nás bude čekat něco jiného, nového a pro nás neokoukaného.

Ještě teď si pamatuji, jak jsem v šesti letech v doprovodu rodičů usedla do lavice první třídy. Byla jsem vystrašená stejně jako ostatní okolo mě. Pak jsme všichni začali poznávat, co to škola je. Někdy to bývala pěkná nuda, když jsme museli jeden za

druhým odříkávat ABECEDU, ale povětšinou to bývala legrace. Snad všichni jsme se těšili na přestávky, kdy jsme si povídali, měnili svačiny a honili se po chodbě, což se nelíbilo našim učitelům. Pak přišla druhá, třetí a čtvrtá třída. Uměli jsme číst, psát a šla nám malá násobilka, ale až teď mi dochází, že ty čtyři roky byly jen příprava na to, co nás čeká dál.

Mnohé z nás čekal přestup na novou školu. Ze začátku jsme měli radost, že budeme do školy dojíždět autobusem. Pak ale přišlo brzké vstávání a mnozí z nás začali školu proklínat. To byla pátá třída. Za ní nástup do šesté. Naší třídou to trošku zamíchalo, jeden šel tam, jiný onam. Zase spousta nových lidí a dalších kamarádů. Složení nové třídy se ustálilo a bez větších změn jsme prošli sedmou a osmou třídou.

Ted' na konci deváté můžu říct, že né vždycky to byla sranda. Učitelé na nás kladli čím dál větší nároky a já si myslím, že je to tak dobře. Né vždy musí být škola hrou a někdo nás na tu tvrdou realitu živo-

ta připravit musí. Kdybych měla shrnout celých devět let, tak bych mohla říci nejspíš tohle: „Škola pro mě byla místem, kde jsem jaksi oficiálně vstoupila do společnosti lidí, bylo to právě ve škole, kde jsem poznala mnoho lidí a kde jsem našla nové kamarády. Škola pro mě byla místo, kam jsem musela, ale rok od roku jsem se dívala, jak se měníme. Chvilku jsme kamarádili s tím a toho nesnášeli, pak zase naopak. Občas jsme spolu nevycházeli, ale když jsme se zrovna nehádali a všichni se spolu bavili, bylo to PRIMA.“

Za pár dní se rozloučím s touto školou. A už se sem budu vracet jenom jako host. Bude mi určitě líto, že opouštím místo, které mnohé z nás spojovalo. Ale zase se těším na to, co bude dál. Jedna etapa končí, druhá začíná a já doufám, že jednou se ohlédnu a spokojeně si řeknu: TO BYLO FAJN!!!

Lada Křížová, 9.A

Devět let jsme docházeli do skladu vědomostí, devět let jsme pozorně naslouchali a devět let jsme pilně studovali vše, co jsme viděli učitelům na očích. Ano, samozřejmě ten celý čas nám zpříjemňovala trpělivost našich kantorů. To vše zmíněné drží pod dohledem pan ředitel Otto Ondráček.

Vzpomínám, jak jsme šli první den do naší školy seznámit se s novými záležitostmi. Ze začátku roztrěseně koukali, postupem času se seznamovali a teď jsme dobří přátelé. A to vše učinila naše škola. Z toho vyplývá, že naše škola není jenom budova, kde se sypou vědomosti do hlavy, kde se zkouší a píšou písemky, ale je to i místo, kde se scházejí žáci a sdělují si svoje pocity, zážitky, dojmy.

Všude tam, kde jsem zmínil slovní spojení „naše škola“, tím jsem chtěl dát najevo svůj respekt a nadšení, že mi bylo umožněno se učit v této báječné historické budově.

Martin Mareš, 9.A

Vůbec se mi nechce věřit, že už je to pět roků, kdy jsem s napětím a obavami vcházela do školní budovy 1. základní školy na Vratislavově náměstí v Novém Městě na Moravě. Sešli jsme se tam v páté třídě my, žáčci z přilehlých venkovských školiček. Pomalu jsme si zvykali a s respektem hleděli na tehdejší deváťáky.

Než jsme se nadáli, byli jsme v třídě šesté. Tam teprve přišly velké změny. Na každý předmět jiná paní učitelka, naše nová třídní, která si s námi užívala po celé čtyři roky. No a to stěhování po škole! Nejhezčí ze všeho byly však pro nás vždy hrozně krátké přestávky a také zvonění školního zvonku před prázdninami. Určitě budu vzpomínat na školní výlety, z nich se mi nejvíce líbila exkurze do Tereziína.

Nesmím zapomenout ani na cesty do školy, kdy jsem ještě často rozespálá dobíhala na autobus, ve kterém jsme byli namačkáni jako „sardinky“. Při této příležitosti vzpomínám, jak Buřval zaspával a dobíhal do vyučování s vrabčím hnízdem na hlavě. Ráda si také vzpomenu na školní akademii.

Dagmar Peňázová, 9.A

Když jsem nastoupil do první třídy, byl jsem plný iluzí o tom, co mi škola přinese, co mě naučí do života. Říkal jsem si, že se budu vždycky snažit být pilným žákem a budu si plnit všechny svoje povinnosti. Musím však konstatovat, že jsem o tyto iluze po pár letech školní docházky přišel. Nemůžu však

říct, že by mě o ně připravila škola, protože škola se nemění, ale lidé ano. V šesté třídě jsem patřil k nejlepším žákům ve třídě. Ale časem a pubertou jsem nejspíš ztratil zájem, a i když bych si teď přál, aby se ten zápal vrátil, tak to nejde.

Nicméně můj zájem něco se naučit v šesté třídě zmizel nadobro, tak teď patřím k nejhorším žákům. Za dobu své školní docházky jsem zažil spoustu zlomových situací. Prvním nejhlavnějším zlomem byl přestup ze školy v Řečici do Nového Města. Vyučování tu probíhalo úplně jinak, než jsem byl zvyklý, ale měli jsme skvělý kolektiv. Druhá zlomová situace nastala, když jsme všichni přestoupili na druhý stupeň.

Když jsem na konci šestého ročníku dostal za úkol napsat slohovou práci na téma „Můj šestý školní ročník“, pár lidí ze třídy jsem tam pomluvil, a tak bych se jim chtěl tímto omluvit, protože postupem času jsem zjistil, že jsou všichni skvělí.

Chtěl bych také poděkovat všem učitelům a učitelkám, kteří si museli vytrpět naši převládající pasivitu ke konci školního roku, a hlavně bych chtěl poděkovat paní učitelce Marcelce Zelenkové, která naší třídě musela „šéfovat“, a za to ji upřímně lituji.

Závěrem bych chtěl říct, že mě školní docházka vždy nebavila, ale jsem rád, že žijeme v zemi, kde je povinné základní vzdělání, a v žádném případě nelituji toho, že jsem musel absolvovat všech devět ročníků základního vzdělání. Jsem rád, že je tento luxus poskytován všem dětem v České republice.

Josef Novotný, 9.A

Končí jedna etapa mého života. Když si vzpomenu, jak jsem jako malá přišla do první třídy s aktovkou na zádech a nevěděla jsem, co mě čeká, a pak to šlo ráz na ráz. První třída, druhá a dál. A najednou je poslední hodina. Vždycky si vzpomenu na spoustu zážitků, krásných chvil se spolužáky i učiteli. Co jsme zažili legrace a jen výjimečně jsme měli špatnou náladu. Víím, že jsme se někdy nechovali vzorně, ale vy jste nás dokázali tolerovat, usměrnit i chápat. Naučili jste nás nejenom to, co jste nás naučit měli, ale dali jste nám také dobré rady do budoucího života. Něco končí a něco začíná. My ještě nejsme dospělí, užíváme si prozatím své dětství, ale od vás jsme dostali dobrý základ pro naši další budoucnost.

Ještě jednou děkuji vám všem, kteří jste mě připravili tak dobře pro další studium a novou etapu mého života. Věřím, že se stále budeme všichni potkávat a nezapomeneme.

Monika Šimonová, 9.A

Již podruhé se vypravili žáci 7. tříd (letos posílených o 6.C) naší školy do rekreačního zařízení v Zubří.

V rámci preventivního protidrogového programu se učitelé každoročně snaží ukázat dětem, jak zajímavě lze trávit volný čas a jak důležité je naučit se komunikovat a spolupracovat mezi sebou. V loňském roce se zde sešli trosečníci a v letošním se hledal poklad Černého zuba.

V týdnu od 23. 5. do 26. 5. 2005 se v Zubří sešla zajímavá společnost. Celkem osm družstev s názvy Smajlíci, Tygři, Morčata na útěku či Frajeři se usilovně snažilo vyluštit zprávu Černého zuba a najít tak vytoužený poklad. K tomu ale potřebovala družstva vybojovat 1125 písmen, a to ne vždy lehkým způsobem. Čekaly na ně zkoušky dovednosti, tvořivosti, přesnosti, rychlosti, všímavosti a síly. Musela

zvládnout rozdělení ohně a přepálit provázek, poslat zprávu Morseovou abecedou, rozluštit šifru a mnoho dalších úkolů. V nabitém programu měla družstva také čas na sportovní klání, táborový oheň či večerní diskotéku. Mezitím se doplňovala zpráva o nová a nová písmena. Chytré hlavičky kombinovaly a domýšlely text. Výsledek předčil očekávání, 7 družstev zprávu vyluštilo naprosto správně a mohlo se vydat za pokladem, který, jak jinak, chutnal sladce. Děti si však v závěrečném hodnocení uvědomovaly, že vlastně ani tak nešlo o poklad, ale o snahu vydat ze sebe to nejlepší. Zároveň se pobavily a dokázaly, že „statečný není ten, kdo se nebojí, ale ten, kdo svůj strach umí překonat“. To bylo mottem celého programu.

Ze Zubří odjížděly nejen spokojené děti, ale i hrdí a unavení učitelé, kteří si opět mohou říct, že naše děti jsou skvělé, a proto jim stojí za to věnovat svůj volný čas. Vždyť na příští rok se již těší letošní šestáci! A s vámi, milí čtenáři, se rozloučíme malým luštitelským úkolem: 1RB5Z 4H2VR2C D1LK4P 4

Mgr. J. Hnízdilová a Mgr. H. Knapčoková

Dne 25. 5. 2005 se vydaly třídy 7.C a 6.C na pěší túru do Zubří. Po skoro dvouhodinové cestě jsme došli do tábora. Ubytovali jsme se v chatkách a měli první nástup družstev, jejichž jména zněla asi takhle: Morčata na útěku, Pár pařmanů, Garfieldi a Frajeři. Po celou dobu jsme luštili zprávu ČERNÉHO ZUBRA a to za pomoci písmenek získaných v soutěžích. Také jsme dostávali oranžové (za něco správného) a černé (za něco špatného) knoflíčky, které nosil mediciman každého družstva.

Za celé dva dny jsme si zkusili například dorozumět se morseovkou, trénovali jsme paměť, taky zručnost a fyziku a také jsme měli chvíle na volnou zábavu. Večer jsme poseděli u ohně a někteří si vyzkoušeli i soutěž SuperStar. Pak jsme si šli do jídelny zatsat na diskotéku s naší muzikou. Ještě ten den jsme všichni vyluštili již zmíněnou zprávu a čekali na ráno. Ráno po snídani jsme se vydali na cestu za pokladem ČERNÉHO ZUBRA, ve kterém se schovávaly sladkosti. První skončila Morčata na útěku! Na závěr jsme si dali turnaj ve fotbale a vyhrála to 7.C. Dva dny utekly jako voda a čekala nás cesta domů.

Tímto způsobem bych chtěla poděkovat panu učiteli Jurkovi a také paní učitelce Hnízdilové, Gregorové a Knapčokové, kteří pro nás připravili příjemný a zábavný pobyt.

Eliška Kuběnová, 7.C

Anketa

tentokrát letní...

1. otázka: Jaká je Vaše nejoblíbenější činnost v létě?

2. otázka: Co říkáte na odchod 9.C?

Paní učitelka Hnízdilová

1. Léto nejraději trávím na své chatě, také se velice ráda koupu, nejlépe v okolí Nového Města na Moravě v rybnících. Ale občas si také zajedu do aquaparku, můj oblíbený je v Chrudimi. Pokud to vyjde, jedeme rádi k moři, letos pojedeme do Bulharska. Potom ráda chodím do lesa na houby.
2. Odchod 9.C je trochu komplikovaný, musím říci, že v 6. a 7. třídě patřila k mým nejoblíbenějším a byli hrozně milí. Ale později v 8. a 9. třídě se mi začali pomalu vzdalovat. Jako jednotlivé osobnosti mi určitě chybět budou. Ale jako třída mě trošičku zklamali.

Paní učitelka Dagmar Svobodová

1. V létě, jako ostatně i na jaře, je mojí nejoblíbenější činností nicnedělání, povalování u vody, povalování doma na zahrádce a hlavně tedy sjíždění vody řek.
2. A co říkám na odchod 9.C? Navzdory tomu, že mi vzali pár let z mého klidného důchodu, tak mi přesto všechno chybět budou.

Pan učitel Smékal

1. Nejlepší činností je v létě nicnedělání, nebo jezdit na kole a občas se jít vykoupat.
2. 9.C mi bude chybět moc, protože nebyli vůbec špatní.

Paní učitelka Matoušková

1. Rozplácnutí se na deku u vody mne baví pouze chvíli. Duševní práci ve škole se snažím nahradit fyzickou prací o prázdninách. Není nad krásně vypletý záhon, vaření mne nemine a ani nějaké úpravy na chalupě. A hrozně ráda lezu na kopce a hory, také velmi ráda jezdím na kole.
2. Odchodem každého žáka ze školy mizí pro nás učitele něco, co se už nevrátí. Oni se určitě už těší na vylétnutí z hnízda. Určitě jsme na nich zapracovali, vyrostli u nás nejen fyzicky, ale také duševně. Možná si to uvědomí, až budou starší. Přeji jim mnoho štěstí do budoucího života.

Anketu připravila Lucie Uhlířová a Iveta Jurovátá, 9.C

Zážitky ze školních VÝLETŮ

8.C – Tři dny na Třech Studních

Když jsme s radostí zjistili, že letos budeme na Třech Studních tři dny, nemysleli jsme na nic jiného. Dny se vleklly, ale těšení a radost stoupala. Konečně 10. květen! Ráno v 8 hodin jsme měli sraz v průjezdu školy. Pomalu jsme se scházeli a dohadovali se, kdo je skromnější a má menší batoh. Když se objevil pan učitel Hnízdil a paní učitelka Ficová, vyrazili jsme na autobusové nádraží. Autobus pro nás přijel až v 9 hodin, takže jsme nemuseli zbytečně vstávat tak brzo a doma si ještě trochu přispát. Zavezl nás na Milovy, odkud jsme šli pěšky až na Tři Studně do penzionu U Pramene.

Musím říct, že cesta tam byla vážně hrozná, protože jednu dobu i přšelo, navíc jsme nečekali, že bude tak dlouhá a s bágly na zádech se moc hezky nešlo. Ale jako správní turisté jsme to vydrželi a se zatřátými zuby došli až do našeho cíle s představou krásného penzionu s velkými a moderními pokoji. Naše představa se ale proměnila ve zklamání hned, když jsme náš penzion spatřili. Nebudu lhát, vypadal jako nějaká chatrč a s pomyšlením na to, že zde budeme trávit 3 dny svého života, by asi každý nejradši utekl... Jenže když jsme vstoupili do pokojů, zjistili jsme, že jsou vážně hezké a prostorné.

Hned po zabydlení jsme šli omrknout terén. Kolem penzionu byly spousty kolotočů, houpaček, uvnitř stolní tenis, dokonce i hřiště na fotbal či volejbal se tu našlo, takže o zábavu jsme měli postaráno. Kousek od penzionu byla benzinová pumpa, kam jsme si chodili kupovat pití, bonbóny a co jsme potřebovali. Než jsme se stačili rozkoukat, byl nástup na večeři, která byla v pěkné restauraci. Přece jen už potřebovaly naše žaludky něčím naplnit, takže večeři snědl každý s chutí. No a po večeři byla volná zábava, takže co jsme dělali, to vám popisovat radši nebudu :-). K našemu úžasu se tu našla i televize, takže večerní hokejové utkání bylo jasné. Večerka byla v 11 hodin, což bylo celkem fajn.

Ráno asi v 8.00 hodin jsme vstávali. Samozřejmě nechyběla ranní hygiena, úklid pokojů a hurrrá na snídani. Byla pěkná zima, ale s rozespalýma očima a rozdrkotanými zuby jsme došli do naší restaurace. K obědu jsme vyfasovali balíček, který obsahoval jablko, pití, oplatek a chleba se salámem. Na chlebě si stejně nakonec pochutnala většina odpadkových košů, protože mnohým zrovna moc nechutnal. Potom jsme vyrazili na výlet - na Žákovu horu, Brožovu skálu a skončili jsme až na Fryšavě. Nožičky sice bolely, ale už jsme byli zvyklí. Jako na potvoru nám začalo pršet, takže pláštěnky se hodily.

Výlet byl hezký, ale celkem zdlouhavý. Většinu cesty jsme trávili v lese. Cesta zpátky byla celkem jednoduchá – autobusem. Vrátili jsme se až odpoledne, v penzionu jsme měli po celý zbytek dne opět volno, to se nám moc líbilo. Poslední večer nás většina strávila v jednom pokoji, kde jsme si povídali a poslouchali písničky. V 11 byla večerka, to už musel být každý ve svém pokoji. Nikomu se spát nechťelo, protože jsme spolu strávili vážně prima chvíle. Když jsme si představili, že ráno jdeme domů, bylo nám až do breku. Přáli jsme si, aby ten večer nikdy neskončil, jenže to bohužel nešlo.

Ráno 12. května jsme vstali a ti nejpilnější si rychle sbalili věci, aby to už měli za sebou. Balení je vždycky to nejhorší, protože se nám zdá, že věcí máme o hodně víc než na začátku. Pak jsme šli na snídani, opět jsme dostali balíček. Potom bylo chvíli volno, naposledy jsme se pokochali našimi pokoji, zamáčkli poslední slzu a vyrazili směr Nové Město. Na náš penzion jsme si za tu dobu tolik zvykli, že jsme mu začali říkat domov.

A co k tomu všemu dodat? Snad jen to, že školní výlet je zážitek, na který se nezapomíná. Je to doba, za kterou všichni poznáme, že každý je úplně jiný než ve škole a v každém je něco dobrého. Nenávist se mění v přátelství, přátelství v nenávist a třeba i kamarádství v lásku. Celý výlet byl hrozně fajn a už se moc těšíme na další!

Andrea Šikulová, 8.C

9.C – Kratochvílův mlýn

Ve dnech 23.-25. května 2005 se naše třída vydala společně s paní učitelkou Dagmar Svobodovou a Jaroslavou Kozárovou do Kratochvílova mlýna u Třebíče.

V pondělí 23. května jsme měli sraz ve tři čtvrtě na devět na vlakovém nádraží a kolem deváté jsme vyrazili na cestu. Na cestě jsme museli několikrát přeseďat a kolem poledne jsme dorazili na konečnou stanici – Čechov. Z Čechova jsme se vydali směrem ke Kratochvílově mlýnu. Cesta nám trvala asi hodinu a čtvrt a docela jsme se nadřeli, protože docela dlouho stoupala do kopce. Když jsme dorazili do mlýna, tak jsme se ubytovali a vybalili si věci. Ještě tento den jsme se vydali do Přibyslavi. Při cestě na nás na čekali nemilé překvapení v podobě kopřiv, ale zpáteční cestu jsme si vybrali jinačí, bez nástrah. K večeri jsme měli strašně ostré jídlo, nad kterým jsme ohrnovali nos. Večer jsme zalehli do spacáků a šli spát.

V noci zde byla pořádná bouřka, a proto jsem se probudili do chladného rána, až jsme drkotali zuby. Snídali jsme kolem půl osmé. Po snídani jsme se vydali na cestu na vlakové nádraží v Okříškách, do kterých nám cesta trvala asi hodinku. V Okříškách jsme nasedli na vlak směr Třebíč. V Třebíči jsme navštívili basiliku sv. Prokopa, muzeum, kde jsme viděli dýmky a betlémy, přední synagogu v židovském městě a židovský hřbitov. Během návštěvy Třebíče jsme měli asi hodinu a půl rozchod. Poté jsme šli opět na vlakové nádraží, kde jsme nasedli na zpáteční cestu. Přijeli jsme kolem sedmé hodiny večerní a pochutnali jsme si na večeri. Na večer jsme si zahráli přehazku a poté jsme šli spát.

Ráno bylo některým lidem blbě z toho, jak se v úterý přejedli, a vyrazili jsme po snídani na cestu do Okříšek. Ještě jsme měli navštívit Jaroměřice nad Rokytou, ale bylo tomu jinak. Kvůli události, která se odehrála během úterní noci, jsme změnili směr cesty domů. Když jsme přijeli, tak jsme se rozešli do svých domovů a byli jsme všichni rádi, že se konečně vyspíme ve svých měkkých postýlkách.

Anna Kuběnová, 9.C

6.A a 7.A – ZOO ve Dvoře Králové

„Copak je dnes za den?“ ptám se sám sebe, když zvoní budík. Dneska je posledního května a my jedeme na výlet. Celá třída kromě největších nezbedů společně se 6.A nasedá do autobusu a vyrážíme. Cílem výletu je ZOO ve Dvoře Králové nad Labem. Cesta rychle ubíhá. Ještě chvíli a už vidíme ukazatel na Třebechovice. Tam je v muzeu velmi vzácný veliký betlém. Všechny figurky jsou ručně vyřezávané a jako živé, protože se

pohybují. Přibližují dávnou dobu, jak se žilo. Nejvíce se nám líbili kameníci, karbaníci a dřevorubci. Tento betlém je známý skvost i pro cizince.

Z Třebechovic do Dvora Králové už je to jen kousek. Všichni se těšíme na všechna zvířata, která nepotkáváme každý den. V areálu jsme dostali rozchod a začali s prohlídkou. Vedle všech hadů, brouků, opic, ryb a ptáků tam běhaly i antilopy a zebry. Ale na

slony a žirafy jsme se těšili nejvíce, protože nejsou k vidění v každé ZOO. Také jsme se svezli vyhlídkovým autobusem. Ten zde jezdí, protože by návštěvníci celý areál pěšky ani neobešli. ZOO Dvůr Králové nad Labem je totiž naše největší zoologická zahrada.

Výlet se nám vydařil, počasí nám přálo. V podvečer jsme se vraceli unavení, ale plní dojmy do Nového Města. Nebylo by špatné jezdit na výlety alespoň jednou za měsíc.

Pavel Král, 7.A

7.C - Tři Studně

Celá 7.C se už dlouho těšila na svůj školní výlet na Tři Studně, který s ní absolvovaly paní učitelky Kovačičová a Gregorová. Ve středu 1. 6. jsme se sešli v průchodu školy, odkud jsme vyrazili na autobusové nádraží, ze kterého nás autobus vyvezl na Milovy. Následoval přesun na Tři Studně, ale to jsme už museli po svých a s plnou polní, což bylo horší. Naštěstí počasí bylo pěkné až na studený větřík, který nás někdy zastihnul. Cesta ubíhala pomalu, ale vždy jsme si našli nějakou zábavu. Po vysilující cestě jsme dorazili konečně na vytoužené Tři Studně. Zastavili jsme se ještě na náměstí EU, odkud jsme si mohli vzít kamínek pro štěstí. Ještě nás paní učitelka vyfotila a mohlo se pokračovat dál. Když jsme dorazili na místo, všichni se vrhli ke stolům s lavicemi a shodili ze sebe ty těžké batohy.

Naše ubytování nás docela mile překvapilo. Čekala tam na nás velká chata ve tvaru L, ve které byly pokoje vedle sebe. Naše třída ji obsadila skoro celou. Byly jsme po třech, čtyřech, ale i po dvou. Před chatami bylo hřiště na fotbal a taky na volejbal. Umývárna stála o kousek dál. Měli jsme dost volného času, a tak nás procházka okolo rybníka Sykovce neminula. Hned po návratu se dostalo konečně na fotbal. Kluci proti holkám, a tak to bylo od začátku jasné, kdo to vyhraje. Kluci museli ale zabrat, aby obhájili první místo. Holčákům prohra ale nevadila, protože bylo hlavní, že se zapojili všichni a nebyla nuda.

Pak následovalo povlečení postelí a konečně večere. Večere nás posilnila na odvetu ve fotbale. Ale nebyli jsme tu sami. Přijeli i jiné třídy, které si taky chtěly zahrát. Až později večer jsme si šli konečně zakopat. Tentokrát se holkám podařilo zvítězit. Po tomto vysilujícím zápase jsme se už museli jít umýt a jít do chatek. Paní učitelky nám ještě dovolily jít ke kamarádům do jejich chatek. Ale moc dlouho nás tam nenechaly, museli jsme už jít spát. Ale to bychom nebyli my, kdybychom si ještě nepovídali.

Budíček byl v 7.30 hodin. Ten ale nebyl nutný, jelikož všichni vstali dříve. Ráno jsme měli na snídani rohlík s máslem, marmeládou nebo s paštikou. Samozřejmě jsme ještě jednou hráli fotbal. Povlečení jsme odevzdávali do hlavní budovy a šli jsme se sbalit. Uklidili jsme, zametli, všechno porovnali a paní učitelky nás šly zkontrolovat.

Po úspěšné kontrole jsme nahodili batohy na záda a už se šlo. Byla to dlouhá cesta a nohy nás bolely už na začátku, když jsme věděli, co nás ještě čeká. Počasí nám přálo a šlo se lépe než poprvé. Za cedulí Nové Město na Moravě se všem ulevilo, že jsme doma. Muselo se dojít až ke kulturnímu domu a odtamtud se naše „armáda odpadlíků“ rozpadla. Byl to namáhavý výlet, ale určitě stál zato. Doufejme, že paní učitelky nejsou moc zničené a že nás na takovýto výlet zase brzy vezmou.

Dita Niesnerová, 7.C

8.D – Výlet za tři životy

O našem školním třídním výletě jsme se dozvěděli už měsíc předem. Náš výlet byl plánovaný na Tři Studně. Pan učitel Hnízdl dal všem tři životy, které nám postupně ubývaly za nějaký trest. Už po dvou týdnech někteří žáci měli životy vybraný. Nakonec nás z 28 jelo 20.

Už hodně dopředu jsme se těšili. Vyrazili jsme po osmé hodině a čekali jsme netrpělivě na autobus, který nás vezme na Milovy. Z Milov jsme šli pěšky na Tři Studně. Hned jak jsme přišli, všichni si rozebrali pokoje. V budově byla malá kuchyňka, pingpongový stůl, ale asi nejvíce se všem líbila místnost s šesti malými pohovkami a televizí. Jídelna ale nebyla v budově, proto jsme museli přes hřiště do penzionu U Pramenu.

Další den jsme se probudili po dlouhé noci a šli jsme se nasnídat. Po chvíli jsme vyrazili na velkou túru. Náš cíl cesty byla Brožova skalka. Po velké a únavné cestě jsme šli odpočívat na pokoj, k televizi nebo na balkon. Přišel čas večere. Když jsme se najedli, hrál se turnaj ve volejbale a přehazce. Večer začínal hororový seriál, na který se většina dívala. Pan učitel Hnízdl některé žáky zaháněl až v pozdních hodinách. Nakonec všichni usnuli.

Ráno nás budili dost složitě. Všichni byli rozespálí a nikomu se nechtělo vylézt z teplého pelíšku. Po přemáhání jsme šli na snídani, protože jsme měli velký hlad. Začali jsme si balit, a jelikož přšelo, místo pěšky jsme jeli autobusem. Byli jsme šťastní a tento výlet se nám moc líbil.

Havlíková Veronika a Fuksová Markéta, 8.D

Máme rádi zvířata...

...druháci na výletě v ZOO

Na druhý červen se těšili žáci druhých tříd. Čekala je cesta do ZOO v Jihlavě. V sedm hodin ráno se všichni nedočkavě scházeli u kulturního domu.

Cesta probíhala v klidu, sluníčko se chystalo svítit celý den. Stali jsme se prvními návštěvníky ZOO. Procházeli jsme zahradou a přistihli zvířecí kamarády při ranní toaletě. Moc se nám líbil malý hrošík, který právě vylezl ze své tůňky a spokojeně spásal trávu ve svém výběhu. Přišel za námi hodně blízko, a když Ondra přečetl, kolik kilogramů má takový hrošík vážít, ten uraženě zvedl hlavu, jako by chtěl říct, že právě drží dietu. Líbil se nám orel, který seděl u okraje klece. Hnědý medvěd se líně válel na kládě a plně odpovídal přirovnání „jsi líný jako medvěd“. Ještě lépe se nám ve své kráse předvedli lenochodi, kteří se při naší návštěvě ani nepohnuli.

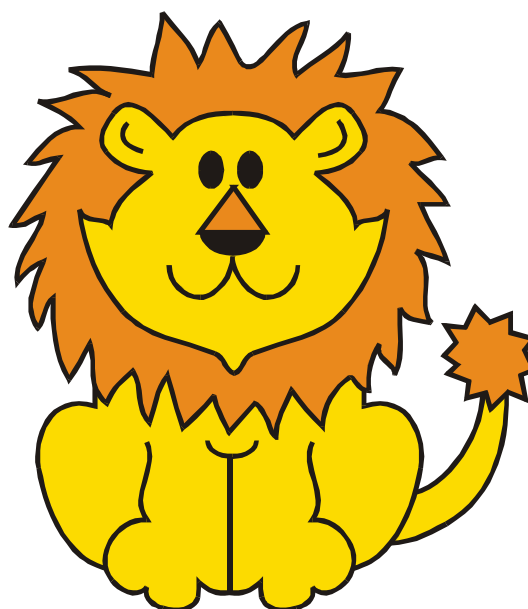
Obchůdek se suvenýry naplnil naše očekávání a plyšová zvířátka různých velikostí opravdu vypadala jako živá. Nakoupili jsme suvenýry a vydali se do pavilonu šelem mezi tygry a leopardy. Moc se nám líbilo u klokanů. I tady se někteří žáci poznali, neboť živost a skřeky opic nám připomněly naši třídu o přestávce.

Přišel čas posvačit. Na stolech u bufetu jsme rozbalili svačinky od maminky. A pak hurá – sladkosti... Někteří měli za chvíli dokonce kyselý obličej (slušný překlad názvu zmrzliny, která měla navíc i jedovatou barvu).

Chvíli odpočinku vystřídal bujaré veselí v hracím koutku. Někteří odvážlivci vzali tobogán útokem, poskakovalo se a divočilo, někteří sledovali kozy u krásných bambusových chatrčí, jiné se vozili v autíčkách. Naše veselí rozvážně sledovaly růžové volavky.

Čas velmi rychle utíkal a byla tu cesta domů. Plni zážitků jsme nastoupili do autobusu a vraceli se zpátky. U zvířátek se nám opravdu moc líbilo a cestou v Rudolci jsme dokonce pozdravili dva čápy na borovici čapí řečí. Výlet se velmi vydařil a už dnes se těšíme na další.

Mgr. Ivana Fousková

Pátáci na výletě v Praze

S blížícím se koncem školního roku přichází i doba školních výletů. Ani letošní rok není výjimkou, a tak se konečně i pátáci dočkali dne D. Stačí malá nápověda: Petřín, Vltava, Národní divadlo, metro a už všichni správně tušíte, že cílem jejich jednodenního výletu byla Praha.

Během pěti minut překonala pozemní lanová dráha vzdálenost 510 metrů a všichni se rázem ocitli na Petříně. Již cestou se před zraky všech objevilo nádherné panoráma Prahy – ať už to byl Pražský hrad nebo všechny upoutalo svojí typickou „zlatou ohrádkou“ Národní divadlo, v pozadí čněl žižkovský vysílač a přehlédnout nešlo ani Vltavu.

Na vrchu Petříně stojí už přes sto let rozhledna, která nápadně připomíná Eiffelovu věž v Paříži, a není se co divit, protože se také při stavbě stala její předlohou. Tohle obří železné monstrum mající výšku 60 m bylo postaveno během pěti měsíců a na vyhlídkovou plošinu vede 299 schodů.

Kroky výletníků však vedly do Bludiště – zrcadlové síně. Pavilon je miniaturou středověké brány Špička, která byla kdysi součástí vyšehradského opevnění. Sedmnáct zrcadel připravilo všem neuvěřitelné zážitky – rázem se z tlustých stali hubeňouři a těla dostávala bizarní tvary – dlouhé ruce, krátké nohy, velké hlavy a tak podobně – zkrátka a dobře nasmlali se všichni.

Po krátkém odpočinku putování pokračovalo Petřínskými sady k Vltavě, přes Jiráskův most, kolem známé kavárny

Slávie a budovy Národního divadla až k muzeu voskových figurín, kde se lze potkat s celou řadou více či méně známých osobností. Z výšky se šibalsky usmíval Albert Einstein, jinde vážně hleděl Tomáš G. Masaryk a se svým typickým úsměvem se loučil Švejk.

Celý den bylo značné teplo, a tak se na tvářích všech pomalu zračila únava. Zbýval jen poslední úsek – Václavské náměstí, kde nešlo přehlédnout jezdeckou sochu sv. Václava, pak už jen dvě stanice metrem a hurá do přistaveného autobusu, ve kterém všichni jakoby mávnutím kouzelného proutku zázračně ožili.

Mgr. Pavlína Poláčková

Čtvrtáci na hradě Veverčí

Ráno jsem se proudila, oblékla se a už jsem šla k autobusu. Nastoupili jsme do autobusu, ale nebyl to on, který nás měl odvézt na hrad Veverčí, a to jsme se už tak hezky usídlili. Tak jsme zase přestupovali. Už jedeme. Byla to dlouhá a hrozná cesta, byl hic a strašné horko a jeli jsme asi hodinu. Už jsme tam a jdeme bránou hradu. U brány byl bufet, tak jsme si nakoupili zmrzliny. A potom jsme šli na prohlídku hradu s vysokým pánem a paní učitelka si dělala srandu, že ho nepřehlédneme, že je to chlap jako hora.

Po prohlídce jsme šli na dvůr a tam jsme si vyráběli z hlíny hrnky na hrnčířském kruhu. Po výletu jsme šli asi půl kilometru k parníku, asi 20 minut jsme jeli a už na nás čekal pan řidič s autobusem. Jedeme domů. Byl to nejhezčí výlet v mém životě.

Karolína Bednářová, 4.B

**Redakce přeje všem čtenářům krásné prázdniny
plné slunce a letní pohody**

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 33 – červen 2005

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková
Gabriela Buchtová, Anna Kuběnová, Iveta Jurovátá, Lucie Uhlířová,
Andrea Šikulová, Petra Srnská, Jan Fousek, Eliška Kuběnová, Dita Niesnerová

e-mail: puclik@nmnm.cz <http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 33 vyšlo 20. června 2005 v nákladu 35 výtisků